

CHRISTINA

Volle maan

Het was Christina Weiss nooit helemaal gelukt om van de nacht te leren houden.

Natuurlijk had ze het wel geprobeerd – ze had weinig keuze gehad. Toen ze jong was, vertelde haar moeder iedere avond verhalen over de maangodin Sei. Ze liet de onwillige Christina zien hoe het bleke maanlicht kruiden met de juiste woorden kon laten smeulen, branden, ontspruiten en opgaan in de zilte lucht.

Maar het was hopeloos geweest. Christina was een kind van de zon. De zon toverde sproetjes op haar neus als ze haar dagen doorbracht met haar voeten in het zand. De zon kietelde haar wakker en gaf haar huid een zomerse gloed. De zon was warm en gul en elke dag speet het Christina om hem te zien gaan.

Zeker op dagen als deze, waarop de zon zich schuilhield achter een dik wolkendek en zijn gezicht zelden liet zien. Christina begreep het sentiment (er waren ook dagen waarop zij zich het liefste onder haar zware wollen dekens verstopte), maar toch dacht ze met weemoed terug aan avonden met rozerode, paarse of oranje luchten. Het staalgrijs voelde verstikkend aan.

Ze was bijna thuis. Haar vingers, rood en stijf van de kou, klemden zich stevig om een zware mand met versieringen voor de Rode Nacht. Het

kuststadje Brae stond volledig in het teken van de jaarlijkse feestdag ter ere van de bloedmaan die over veertien dagen aan de hemel zou staan. Roodgloeiende lichtbollen zweefden achter ramen. In etalages lagen traditionele maskers, ingelegd met fonkelende rode steentjes. Overal wapperden kleurrijke banieren die het ritueel op het grote plein aankondigden. Natgeregende affiches maakten bekend in welke taveernes de muziek luid zou spelen en de drank rijkelijk zou vloeien.

Een koortsachtige verwachting hield de mensen in de greep, terwijl ze de laatste voorbereidingen voor de feestdag troffen. Ieder jaar werd Sei's schoonheid geprezen in de scharlaken gloed van de bloedmaan. De inwoners van Brae dankten de godin voor haar licht in zelfs de donkerste nachten en smeekten haar om hen ook het komende jaar niet te vergeten.

Terwijl Christina zich door de regen naar huis haastte, dacht ze na over hoe het leven eruit had kunnen zien als het lot haar op een ander pad had geleid. Misschien zou zij dan ook tot de toegewijden behoord hebben die rituele vuren aanstaken, kruiden en kristallen verzamelden en bezweringen neerschreven om de wispelturige maangodin gunstig te stemmen.

Met het invallen van de schemer waren de *aeril* teruggekeerd naar de lantaarns aan weerszijden van de smalle winkelstraat. Ondanks hun verrassend scherpe set tanden vielen de mensachtige, lichtgevende wezentjes vaak ten prooi aan de grotere dieren die 's nachts door het omringende woud zwierven. De lantaarns boden een veilige haven tegen klauwen en scherpe snavels, en in ruil leidde het zachte, warme licht van de *aeril* de inwoners van Brae door het donker. Die avond leek de dichte motregen in hun dappere gloed een haast constante glinstering. Christina onderdrukte een huivering en richtte haar blik op de deur die op haar wachtte. De laatste weken had ze, net zoals de *aeril*, de duisternis zo veel mogelijk gemeden.

Nog tweehonderd meter. Het voelde zo veel verder dan dat.

Er was haast niemand op straat. Winkeliers veegden roestbruine bladeren van hun drempels en doofden de kaarsen in hun etalages. Overdag bruiste de levendige handelsstad van leven. Kooplui stalden hun beschermende talismannen en geurige elementen uit. Winkelende voorbijgangers en bezoekers uit alle uithoeken van de wereld staarden met dromerige

uitdrukkingen naar de smalle etalages. Schepen met exotische waren voeren af en aan in de haven. Verschillende talen van verschillende volken vermengden zich tot een constant geroezemoes. De stilte voelde onnatuurlijk aan, alsof de stad haar adem inhield.

Christina keek over haar schouder.

Een fractie van een seconde, toen de maan met haar kille licht door de wolken brak, had ze kunnen zweren dat de schaduwen terugstaarden. Het was niet de eerste keer dat ze ogen in haar rug voelde branden. Dit was de reden waarom ze de nacht wantrouwde – waarom ze dat altijd had gedaan. Haar moeder had het nooit begrepen. De duisternis speelde met Christina's fantasie, suggereerde bewegingen en fluisteringen in de wind, zo zacht gepreveld dat ze ze net niet kon verstaan. Ze voelde de tintelingen van magie en een duisternis die zwaarder aanvoelde dan het vallen van de avond. De angst had gesluimerd sinds haar moeder het eerste zware, in leer gebonden boek opende en de in houtskool geschetste nachtmerries een naam gaf.

Jarenlang bracht Christina nachtelijke offers aan Sei. Nu bad ze nog dat de maan deze volgende ochtend weer zou wijken voor de zon, al wist ze dat haar moeder het streng zou afkeuren. Al was ze zich er pijnlijk van bewust dat haar moeder hier niet was en haar naam waarschijnlijk was kwijtgeraakt op de bodem van een fles honingwijn. Al kregen schaduwen, sinds haar moeder was verdwenen, geen nieuwe namen meer.

Nog vijf stappen.

Christina viste een zware sleutel uit de diepe zakken van haar jas. Haar snelle ademhaling maakte wolkjes in de lucht – het was ongewoon koud voor de tijd van het jaar. Met trillende handen probeerde ze de deur te openen. De krassen die ze op het roestige slot maakte, waren een toevoeging aan het canvas dat andere bewoners hadden gemaakt in een mist van bier, honingwijn en andere zonden. De deur viel met een luide klap achter haar dicht.

Een eenzame kandelaar verlichtte het kleine trappenhuis. Ze beklom de houten trap met twee treden tegelijk, haast zonder adem te halen. Het donker trok aan haar armen, liet haar benen zo zwaar aanvoelen dat elke stap moeilijker werd om te zetten. Het fluisterde dat ze achterom moest kijken.

Eén vraag galmde door Christina's gedachten: *was zij hier?* Ze sloeg de hoek om, er plotseling zeker van dat koude vingers naar haar enkels zouden grijpen. De laatste meters overbrugde ze zo snel ze kon, de sleutel stevig tussen haar vingers geklemd. Met trillende handen zocht ze de vertrouwde contouren van de klink, opende de deur en stortte naar binnen.

'Eden?' riep Christina, terwijl ze de mand liet vallen en de inhoud onheilspellend rammelde.

Haar jongere zusje antwoordde met een vrolijke begroeting. De angst voelde plotseling irrationeel, zoals angst dat altijd doet in het licht. Haar hartslag begon te vertragen naar een rustiger tempo, terwijl ze haar natte jas uittrok en haar handen door haar vochtige haren liet glijden.

Eden zat aan de houten tafel. De versieringen die ze ter ere van de Rode Nacht had opgehangen, projecteerden kleuren op haar bleke, spitse gezicht. Een lok asblond haar, te kort om samen te binden, viel voor haar ogen. 'Alles goed, Chris?' vroeg ze, terwijl ze een onderzoekende blik over haar heen liet glijden.

Christina drukte haar mondhoeken naar boven en deed een poging om haar ogen mee te laten lachen. 'Lange dag.'

Eden slaakte een instemmende zucht en gebaarde naar de ontkurkte fles kersenwijn die naast haar stond. Het huisje zag er nog bijna hetzelfde uit als toen hun moeder de deur voor de laatste keer achter zich had dichtgetrokken. Het ademde de aardse magie die ze op haar oudste dochter had proberen over te dragen – bosjes gedroogde kruiden hingen aan de muren, handgeschreven notities staken uit grimoires, kristallen lagen in het raam met uitzicht op de stad. Comfortabele, maar gedateerde meubelen vulden de ruimte.

Christina had nog niet besloten wat een pijnlijkere confrontatie zou zijn: het decor van haar jeugd in dozen het huis uit dragen of blijven leven tussen de geesten van het verleden. Ze had nog geen goed moment gevonden om dit met Eden te bespreken – als dat moment ooit zou komen. Christina greep de fles en liet een royale hoeveelheid van de stroperige vloeistof in haar keel glijden. Ze zuchtte diep en zakte neer in de stoel.

'Heb je nog iets van haar gehoord?' vroeg Eden.

'Van wie?' vroeg Christina, die haar blik neersloeg en de roes van de wijn verwelkomde.

Eden keek haar zijdelings aan. ‘Dat weet je best,’ zei ze. ‘Van háár.’

Er ging een rilling door Christina toen ze werd gedwongen om terug te denken aan de afgelopen weken. Aan de verontrustende briefjes. Aan de echo van gelach op elke duistere straathoek. Aan de maden die uit haar versgebakken brood waren gekropen – of althans, dat is wat ze een moment had beloofd te zien. Aan de schaduwen, de duisternis. ‘Van Samaya?’ vroeg ze, de bittere smaak wegslikkend die de naam in haar mond achterliet. ‘Nee, ik heb haar niet gesproken.’ Het was geen leugen: Christina had haar niet gezien. Niet echt. Ze haalde diep adem en probeerde de gebeurtenissen uit haar gedachten te bannen. Eden zou haar niet kunnen helpen.

Toen ze weer opkeek, ontmoette ze Edens sceptische blik. ‘Weet je zeker dat alles goed met je gaat?’ vroeg haar zusje, dat over de tafel naar haar toe boog.

Christina knipperde met haar ogen, niet zeker van het antwoord. Het voelde alsof haar hart al dagen te snel klopte en ze zelfs in haar slaap niet veilig was voor de schimmen uit haar wakende uren. Het maakte geen verschil dat ze hen bij naam kon noemen, wat haar moeder haar vroeger ook had verteld.

De versieringen knipperden in het karakteristieke donkerrood van de naderende feestdag. Het licht viel door het raam over Edens gezicht en verwrong haar trekken, veranderde haar een moment in een groteske karikatuur van zichzelf. Net voordat Christina haar eigen reflectie zag in de inktzwarte ogen, meende ze een vlijmscherpe glimlach om Edens lippen te zien spelen.

Ze sprong op, vloekte en struikelde naar achteren.

‘Chris?’ Een hartslag later stond Eden naast haar, haar gezicht weer als vertrouwd.

Christina greep naar haar borst. ‘Ik dacht dat ik haar zag,’ zei ze, terwijl ze de plotselinge neiging om te huilen van zich af probeerde te schudden. Met moeite hield ze de tranen binnen, maar de woorden stroomden van haar lippen. ‘Ik ben gewoon – het is alles wat er is gebeurd. Het lijkt net of ik haar overal zie,’ zei ze. ‘Ik ben zo moe.’

Eden legde haar handen op Christina’s schouders. ‘Jullie connectie was zo intens,’ zei ze. ‘Het is niet gek dat het je zwaar valt nu het over is.’

‘Dat is het niet,’ begon Christina. Herinneringen kolkten door haar hoofd: het geritsel van papieren terwijl Samaya tot laat in de nacht werkte, de geur van kruiden vermengd met haar subtiële parfum, symbolen uit teksten in de Oude Taal. Alle tekenen die Christina tegen beter weten in had genegeerd.

‘Ik had het moeten weten,’ fluisterde ze, na een aarzeling. Haar hoofd voelde mistig en warm en alles klonk ongelooflijk luid.

‘Je kunt het me vertellen,’ drong Eden aan.

‘Je zou het niet geloven.’

Er vormde zich een diepe frons in Edens voorhoofd. ‘Wat is er aan de hand, Chris? Je bent al weken nauwelijks thuis.’ De woorden tuimelden naar buiten, alsof ze al dagen wachtte op een kans ze uit te spreken.

Christina wankelde toen ze opstond. De contouren van de kamer waren wazig. Ze wilde naar bed, de dag vergeten.

‘Je hebt me niets verteld over wat er is gebeurd, behalve dat het over is en je haar nooit meer wilt zien,’ ging Eden door.

Ze keek haar aan met de blik die Christina zo sterk deed denken aan hun moeder, de blik die een oordeel verborg onder een masker van bezorgdheid. ‘Kunnen we er morgen over praten?’

Eden praatte onverstoord door. ‘En wat doe je de hele dag? Zeni kwam langs in de winkel en vertelde dat je al weken niets voor *Het Oude Nieuws* hebt geschreven.’

‘Stop!’ viel Christina uit, vinniger dan ze van plan was geweest.

Eden sloeg haar ogen neer in een poging haar gekwetste blik te verbergen. De stilte voelde zwaar, beladen.

Christina wilde niets horen over haar baan bij de lokale krant, over de bezorgdheid van haar vrienden of over Samaya Drach. Haar ogen dwaalden door de kamer, op zoek naar iets wat Edens aandacht zou afleiden.

Dat was het moment waarop ze het zag.

Christina’s blik bleef rusten op de wand achter Edens schouders. Daar was een spiegel geplaatst, zo gepositioneerd dat een vochtvlek aan het zicht onttrokken werd. De lijst golfde en was gemaakt van glanzend donker hout. Het opgepoetste glas reflecteerde Christina’s warrige krullen en Edens smalle schouders, de kringen van wijn op de tafel en het flakkeren van de kaarsvlam in de vensterbank. Een moment lang reflecteerde het

nog iets anders, iets wat wegsprong in de schaduwen zodra Christina haar volledige aandacht op de spiegel richtte.

‘Chris?’ vroeg Eden voorzichtig.

Christina draaide zich woest in de richting van de beweging, haar hart bonkend in het ritme van een oorlogsmars. Een ogenblik wist ze zeker wie ze daar zou aantreffen, maar de ruimte achter haar was leeg.

‘Christina!’ Edens stem was nu hoog en schrill, alsof ze ontwaakte uit een van de nachtmerries die ze als kind had gehad. ‘Je maakt me bang.’

Christina deed een stap dichterbij om zich ervan te verzekeren dat de schaduwen niets voor haar verborgen hielden. ‘Ik word krankzinnig,’ zei ze, meer tot zichzelf dan tot Eden. ‘Wat zal ze dát geweld vinden. Ze heeft er eindelijk voor gezorgd dat ik gek word.’

Eden had een verontruste blik in haar ogen. ‘Waar heb je het over?’

Christina draaide zich om, haar handen in haar krullen, maar de verontschuldiging aan haar zusje stierf op haar lippen. Daar, in de reflectie van de spiegel, staarde zij haar met een duivelse grijns aan, met haar glolvende zwarte haar en donkere ogen die nooit verraadden wat ze dacht. Het waren de plotselinge tintelingen van magie in de ruimte, die haar haast plagerig in haar hals en gezicht prikten, die Christina vertelden dat ze het spel eindelijk had verloren. De kaarsen flakkerden, alsof ze in afwachting van wat er stond te gebeuren hun adem inhielden.

‘Eden, ren,’ schreeuwde Christina. Ze had nooit gedacht dat de dreigingen van de afgelopen weken zouden leiden tot iets wat niet meer terug te draaien was. Ze had nooit gedacht dat Samaya haar iets zou aandoen, niet echt. Maar deze keer kon ze de brieven niet ongelezen verbranden en was er geen mogelijkheid om het brood met een gil op de grond te laten vallen zonder er ooit nog naar om te kijken. Deze keer was er geen mogelijkheid om te rennen, niet als Eden hier was. Christina’s armen voelden zwaar toen ze haar zusje hard richting de deur duwde.

Er viel een duisternis over de kamer. Zodra Samaya Drach haar hand hief, barstte het glas van de spiegel haast geruisloos van zijde naar zijde.

Christina kon het niet helpen – ze gilte.

De tijd bevroor toen Samaya haar met wrede, verwachtingsvolle ogen aankeek. Christina verstijfde, niet in staat om te reageren op de alarmbellen in haar hoofd.

Met een tergend langzame beweging stapte Samaya naar voren, tot haar vingertoppen het glas zouden moeten raken en de stof van haar rok, donkerrood en zwierig, tegengehouden zou moeten worden. In plaats daarvan brak ze door haar reflectie alsof ze door een stille waterspiegel dook.

Eden sprong naar achteren, haar gezicht kleurloos van afgrijzen. In verstarde stilte vervloekte Christina haar moeder, die haar nooit had verteld dat de dienaars van de nacht niet altijd leken op de grillige schaduwen uit de boeken. Maar misschien, bedacht Christina, zou ze niet hebben geluisterd. Samaya was mooi als een allesverwoestende orkaan en ze had haar ogen nooit van haar af kunnen houden.

Samaya's stem was even zacht als op de momenten dat ze in haar oor had gefluisterd, maar deze keer waren de klanken giftig en scherp. In haar woorden herkende Christina de Oude Taal, de taal die haar moeder mompelde als ze de kruiden kneusde, brandde en mengde. De taal die Christina als kind had moeten leren. De taal van de goden. De taal van magie. Twee woorden weerklonken harder dan alle andere, en elke keer dat ze werden uitgesproken wervelden donkere golven rond Christina's lichaam. Eden staarde haar aan, haar gezicht verstarde in horror.

De kaarsen flakkerden en flakkerden en doofden uit.

'Thaeris Nyxthan.'

Opnieuw klonken de woorden als een donderslag. Christina herkende de woorden, wist wat ze betekenden uit de tijd dat ze zich over de zware boeken van haar moeder had gebogen.

Ze schreeuwde om hulp en genade en vervloekte elke god die ze kende, maar het wervelende duister wikkelde zich om haar heen en verdrook haar woorden toen ze haar gezicht bereikten. Christina was blind in het donker.

Een moment later raakten haar voeten een substantie die zo koud was dat ze het uitschreeuwde van pijn. Haar benen gleden weg tot ze volledig werd ondergedompeld in een wereld van ijs: haar middel, haar borst, haar schouders, haar hals, haar gezicht. Ze voelde de kou in elke schreeuwende vezel van haar lichaam.